

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΪΦΕΛ

Το κτίριο - σύμβολο του Παρισιού κι ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα κτίρια του κόσμου. Κατασκευάστηκε το 1889 από τον Γάλλο μηχανικό Γκιστάβ Άιφελ, από τον οποίο πήρε και το όνομά του.

Ο Πύργος του Άιφελ είναι το κτίριο - σύμβολο του Παρισιού κι ένα από τα πιο αναγνωρίσιμα κτίρια του κόσμου. Αποτελεί πόλο έλξης για εκατομμύρια τουρίστες που το επισκέπτονται κάθε χρόνο και πηγή σημαντικών εσόδων για την πρωτεύουσα της Γαλλίας. Πρόκειται για ένα μεταλλικό πύργο που βρίσκεται στο Πεδίο του Άρεως και κατασκευάστηκε το 1889 από τον Γάλλο μηχανικό Γκιστάβ Άιφελ (1823 - 1923), από τον οποίο πήρε και το όνομά του: Πύργος του Άιφελ (La Tour Eiffel στα γαλλικά).

Οι αλματώδεις εξελίξεις της τεχνολογίας κατά τον 19ο αιώνα είχαν εξάψει τη φαντασία των μηχανικών. Η ιδέα για την κατασκευή ενός πύργου ύψους 300 μέτρων πρωτοεμφανίστηκε το 1833 στην Αγγλία, επανεξετάστηκε γύρω στα 1874 στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά και στις δύο περιπτώσεις τα σχέδια ήταν εντελώς αόριστα και δεν προχώρησαν.

Η εγκατάσταση του πύργου άρχισε την 1η Ιουλίου 1887. Ο πρώτος όροφος ολοκληρώθηκε την 1η Απριλίου 1888, ο δεύτερος στις 14 Αυγούστου 1888 και ο τρίτος στις 24 Φεβρουάριου 1889. Κατά τη διάρκεια μιας επίσημης τελετής την 31η Μαρτίου 1889 ο Άιφελ ύψωσε για πρώτη φορά τη γαλλική σημαία στην κορυφή του μνημείου.

Το επιβλητικό μνημείο θα ξάφνιαζε τους επισκέπτες της Διεθνούς Έκθεσης, καθώς ήταν το υψηλότερο κτίριο στο κόσμο και θα κρατούσε τον τίτλο αυτό έως τις 30 Απριλίου 1931, οπότε θα του το αφαιρέσει ο ουρανοξύστης της Κράισλερ στη Νέα Υόρκη (319 μέτρα). Εξακολουθεί, πάντως, να παραμένει το υψηλότερο κτίριο στο Παρίσι.

Ο Πύργος του Άιφελ έχει κατασκευαστεί από σίδηρο και ζυγίζει 7.175 τόννους. Η μελέτη κατασκευής του περιλάμβανε τη σύνταξη περισσότερων από 5.300 σχεδίων που δείχνουν τις λεπτομέρειες των 18.038 διαφορετικών εξαρτημάτων του. Για τη συναρμολόγησή του χρησιμοποιήθηκαν 1.050.846 καρφιά. Έχει σχήμα τετραγωνικής πυραμίδας με κοίλες έδρες και διαθέτει τρεις ορόφους: ο πρώτος βρίσκεται σε ύψος 57,63 μέτρων από την επιφάνεια του εδάφους, ο δεύτερος σε ύψος 115,73 μέτρων και ο τρίτος στα 276,13 μέτρα. Για την άνοδο μέχρι το πρώτο επίπεδο χρειάζονται 302 βήματα (το ίδιο και για το δεύτερο). Το τρίτο επίπεδο είναι προσβάσιμο μόνο με τον ανελκυστήρα.

Ο τελευταίος αυτός όροφος φέρει τον τρούλο που αποτελεί το επιστέγασμά του, καθώς κι ένα φάρο εγκατεστημένο το 1889 σε ύψος 300,51 μέτρων. Το ύψος αυτό αυξήθηκε στα 320,755 μέτρα από την εποχή της εγκατάστασης ραδιοτηλεοπτικής κεραίας (1959) και σήμερα φθάνει τα 324 μέτρα.

Ανάλογα με τη θερμοκρασία του περιβάλλοντος, η κορυφή του πύργου μπορεί να στραφεί μακριά από τον ήλιο μέχρι 18 cm (7,1 in), λόγω της θερμικής διαστολής του μετάλλου στην πλευρά που βρίσκεται ο ήλιος.

Ο Άιφελ και οι μηχανικοί του σαν έμπειροι κατασκευαστές γεφυρών, κατάλαβαν πόσο σημαντικό ρόλο έπαιζε ο άνεμος, και ήξεραν πως αφού ήθελαν να φτιάξουν την μεγαλύτερη δομή στον κόσμο έπρεπε να είναι σίγουροι πως θα αντέχει στον σφοδρό άνεμο.

Τέσσερα στιγμιότυπα από την κατασκευή του πύργου, μεταξύ των ετών 1887 και 1889

Ο πύργος εγκαινιάστηκε στις 31 Μαρτίου 1889 και άνοιξε για το κοινό στις 6 Μαΐου 1889.

Ο πύργος επικρίθηκε πολύ από το κοινό όταν κατασκευάστηκε, καθώς πολλοί είχαν την άποψη πως ήταν αντιαισθητικός. Οι καθημερινές εφημερίδες γέμισαν με οργισμένες επιστολές από την καλλιτεχνική κοινότητα του Παρισιού.

Ο μυθιστοριογράφος Γκυ ντε Μωπασσάν λέγεται ότι έτρωγε το μεσημεριανό του γεύμα στο εστιατόριο του Πύργου κάθε μέρα. Όταν τον ρώτησαν γιατί, απάντησε ότι ήταν το μοναδικό μέρος στο Παρίσι, από όπου κάποιος δεν μπορούσε να δει τον πύργο. Ενώ, ο ποιητής Πολ Βερλαίν άλλαζε δρόμο για να

μην τον βλέπει. Σήμερα, ο Πύργος ευρέως θεωρείται ότι είναι ένα εντυπωσιακό κομμάτι της διαρθρωτικής τέχνης.

Ένα από τα μεγάλα κλισέ των Χολιγουντιανών ταινιών είναι ότι η θέα από κάθε παριζιάνικο παράθυρο περιλαμβάνει τον πύργο.

Ο Άιφελ είχε πάρει άδεια για να σταθεί ο πύργος επί 20 έτη· προοριζόταν για να διαλυθεί το 1909, όταν η ιδιοκτησία του θα είχε επανέλθει στον Δήμο Παρισιού. Η πόλη είχε προγραμματίσει να τον γκρεμίσει (μέρος των αρχικών κανόνων του διαγωνισμού για ένα πύργο ήταν πως μπορούσε εύκολα να κατεδαφιστεί) αλλά επειδή ο πύργος αποδείχτηκε χρήσιμος για σκοπούς επικοινωνίας, επετράπη η παραμονή του και μετά τη λήξη της άδειας.

Ο ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ

Ο Σηκουάνας είναι ένας ποταμός μήκους 777 χιλιομέτρων (483 μίλια) στη βόρεια Γαλλία. Είναι ένας από τους κυριότερους ποταμούς της βορειοδυτικής Γαλλίας και αποτελεί σημαντικότερη υδάτινη εμπορική αρτηρία.

Διασχίζοντας την καρδιά του Παρισιού, ο ποταμός Σηκουάνας είναι το επίκεντρο της γαλλικής πρωτεύουσας, αναπόσπαστο μέρος της πόλης και της συναρπαστικής ιστορίας της. Το ποτάμι αποτελεί από μόνο του ένα αξιοθέατο.

Περπατώντας στις όχθες του ή κάνοντας μια περιήγηση με σκάφος στα νερά του είναι ένας εξαιρετικός τρόπος για να γνωρίσουμε την Πόλη του Φωτός. Στη διαδρομή συναντάμε μια σειρά από όμορφες και ιστορικές γέφυρες, μαζί με μερικά από τα πιο διάσημα κτήρια και μνημεία της γαλλικής πρωτεύουσας, όπως το Μουσείο του Λούβρου, τον Πύργο του Άιφελ και τον Καθεδρικό Ναό της Παναγίας των Παρισίων.

Υπάρχουν τριάντα επτά γέφυρες στο Παρίσι κατά μήκος του Σηκουάνα (οι πιο γνωστές από τις οποίες είναι η «Pont Alexandre III» και η «Pont Neuf») και δεκάδες άλλες, έξω από την πόλη. Μια αξιοσημείωτη γέφυρα, η οποία είναι και η τελευταία κατά μήκος της ροής του ποταμού, είναι η «Pont de Normandie», η ένατη μεγαλύτερη καλωδιωτή γέφυρα στον κόσμο, η οποία συνδέει τη Χάβρη και το Ονφλέρ.

Το όνομα «Σηκουάνας» προέρχεται από το λατινικό *Sequana*, που με τη σειρά του προέρχεται από το κελτικό *Sicauna*, η ρίζα του οποίου (*sak-*) σημαίνει «ιερός» και η κατάληξη *-onna* δηλώνει «πηγή, ποταμός». Στην περιοχή που αποτελεί τώρα τη Νορμανδία, ο Σηκουάνας ήταν γνωστός ως *Rodo* ή *Roto*, παραδοσιακές κελτικές ονομασίες για ποταμούς, όπως για παράδειγμα ο Ροδανός.

Ο Σηκουάνας έχει εκβαθυνθεί και ποντοπόρα σκάφη ελλιμενίζονται στη Ρουέν, 120 χιλιόμετρα από τη θάλασσα. Στο Παρίσι, ο ποταμός είναι μόλις 24 μέτρα πάνω από το επίπεδο της θάλασσας και 560 χιλιόμετρα από το στόμιό του, με αποτέλεσμα να έχει αργή ροή και να καθιστά εύκολη την πλοήγησή του. Το μέσο βάθος του Σηκουάνα σήμερα στο Παρίσι είναι περίπου οκτώ μέτρα, ενώ ελέγχεται και το πλάτος του. Κατά διαστήματα, παρουσιάζεται υπερχειλίση των υδάτων από το σύστημα υπονόμων του Παρισιού, κυρίως κατά περιόδους μεγάλων βροχοπτώσεων, με αποτέλεσμα μεγάλες ποσότητες αστικών λυμάτων να καταλήγουν στον Σηκουάνα.

Ιστορία

Από το 855, ομάδες Βίκινγκς ανεβαίνουν τον Σηκουάνα, λεηλατούν τη Νορμανδία και πολιορκούν το Παρίσι. Τελικά εγκαθίστανται μόνιμα στην περιοχή κατά το 896. Με τη συνθήκη του Σαιν Κλέρ συρ ΕπΤ (Saint-Clair-sur-Erte) στα 911, το δουκάτο της Νορμανδίας αναγνωρίζεται από τον βασιλιά της Γαλλίας Κάρολο Γ΄, ενώ το όριό του είναι ο μικρός παραπόταμος ΕπΤ (Erte), στην αριστερή όχθη του Σηκουάνα.

Το 1684, ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΔ΄ εγκαινιάζει τη μηχανή Μαρλύ, που βρίσκεται μέσα στον Σηκουάνα, προκειμένου να αντλήσει το νερό του ποταμού για τις διάφορες υδάτινες κατασκευές και σιντριβάνια στο πάρκο του ανακτόρου των Βερσαλλιών. Από το 1830 αρχίζει η διευθέτηση του Σηκουάνα με την κατασκευή φραγμάτων και υδατοφρακτών.

Η ΑΨΙΔΑ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

Το μνημείο της Αψίδας του Θριάμβου (γαλλ. Arc de triomphe de l'Étoile, συχνά αναφερόμενο απλά ως Arc de Triomphe) είναι νεοκλασικό αρχιτεκτόνημα - μνημείο μορφής θριαμβικής αψίδας. Βρίσκεται στο κέντρο του Παρισιού επί της πλατείας του Αστέρια (Place de l'Étoile), σήμερα ονομαζόμενης πλατείας Σαρλ ντε Γκωλ (Place Charles de Gaulle).

Στην κυκλική πλατεία Σαρλ ντε Γκωλ συγκλίνουν δώδεκα μεγάλες λεωφόροι της πόλης, οι οποίες χαραχτηκαν το 19ο αιώνα με την προτροπή του βαρόνου Ζωρζ Εζέν Οσμάν (Georges Eugène Haussmann), τότε Νομάρχη της περιφέρειας του Σηκουάνα (département de la Seine). Οι λεωφόροι αυτές σχηματίζουν γύρω από την πλατεία ένα αστέρι, γι' αυτό και η πλατεία ονομάστηκε αρχικά πλατεία του Αστρου (place de l'Étoile). Η γνωστότερη από τις λεωφόρους αυτές είναι η Λεωφόρος Ηλυσίων Πεδίων (Avenue des Champs-Élysees), η οποία την συνδέει με την πλατεία Κονκόρντ (place de la Concorde), σε απόσταση 2,2 χιλ.

Την επομένη της νίκης του στο Αούστερλις ο Γάλλος Αυτοκράτορας Ναπολέον Α΄ είπε, απευθυνόμενος προς το στράτευμά του:

"Δεν θα επιστρέψετε στις εστίες σας, παρά μόνο περνώντας κάτω από αψίδες θριάμβων". Έδωσε εντολή για την κατασκευή της στις 18 Φεβρουαρίου 1806. Την εκπόνηση των σχεδίων ανέλαβε ο αρχιτέκτονας Ζαν Σαλγκρέν (Jean François Thérèse Chalgrin), αντλώντας την έμπνευσή του από την αρχαιότητα. Οι διαστάσεις της είναι 55 μ. ύψος, 45 μ. μήκος και 22 μ. βάθος, ενώ το ύψος της κεντρικής αψίδας είναι 29,2 μ. και το πλάτος της 14,62 μ. Η πλαϊνή (μικρότερη) αψίδα έχει ύψος 18,7 μ. και άνοιγμα 8,45 μ. Οι εργασίες θεμελίωσής της κράτησαν δύο χρόνια. Η κατασκευή, όμως, εγκαταλείφθηκε ύστερα από τις

ήττες του Ναπολέοντα στην εκστρατεία του στη Ρωσία το 1812 και άρχισαν πάλι ύστερα από εντολή του βασιλέα Λουδοβίκου Φιλίππου του Α' (Louis-Philippe le 1er) το 1832, ο οποίος αφιέρωσε το έργο στη δόξα των Γαλλικών Ενόπλων Δυνάμεων, για να ολοκληρωθούν το 1836 κάτω από την επίβλεψη του αρχιτέκτονα Γκιγιώμ Μπλουέ (Guillaume Abel Blouet), ο οποίος δεν άλλαξε τη σχεδίαση του Σαλγκρέν. Η απλή σχεδίαση και το τεράστιο μέγεθος του μνημείου είναι τυπικά χαρακτηριστικά του ρομαντικού νεοκλασικισμού του τέλους του 18ου αιώνα.^[3]

Η ασίδα φέρει εγχάρακτα τα ονόματα των νικών των Γαλλικών Στρατευμάτων καθώς και τα ονόματα 660 προσωπικοτήτων.

Οι τέσσερις κίονες στους οποίους στηρίζεται η ασίδα διακοσμούνται από πολύ μεγάλα ανάγλυφα, τα οποία απεικονίζουν: Την Έξοδο των Εθελοντών του 1792 (γι' αυτό αποκαλείται και La Marseillaise), έργο του Φρανσουά Ρυντ (François Rude), τον Θρίαμβο του Ναπολέοντα το 1810, έργο του Ζαν-Πιέρ Κορτό (Jean-Pierre Cortot), την Αντίσταση του 1814 και την Ειρήνη του 1815 έργα του Αντουάν Ετέξ (Antoine Etex).

Έξοδο των Εθελοντών του 1792

Θρίαμβο του Ναπολέοντα το 1810

Αντίσταση του 1814

Ειρήνη του 1815

Στην ασίδα βρίσκεται, επίσης, και το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, ο βωμός του οποίου φέρει φλόγα που άναψε για πρώτη φορά το 1921 εις μνήμην των πεσόντων του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Η ασίδα αποτελεί εθνικό μνημείο - σύμβολο της γαλλικής φιλοπατρίας και από αυτήν εκκινεί πάντα η παρέλαση της Γαλλικής Εθνικής Επετείου της 14ης Ιουλίου.

Η πρόσβαση για την επίσκεψη της αψίδας είναι δυνατή μόνον υπογείως (απαγορεύεται η διάσχιση της πλατείας από πεζούς). Υπάρχει, επίσης, η δυνατότητα για άνοδο στην οροφή της (288 σκαλοπάτια), απ' όπου ο επισκέπτης έχει πανοραμική άποψη του παρισινού κέντρου.

Πανοραμική θέα από την οροφή της Αψίδας

ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ

Το μουσείο του Λούβρου (γαλλικά: Musée du Louvre) είναι ένα από τα μεγαλύτερα και παλαιότερα μουσεία τέχνης στον κόσμο. Βρίσκεται στο κέντρο του Παρισιού, στη δεξιά όχθη του Σηκουάνα και εκθέτει 35.000 έργα τέχνης - το 8% των αποκτημάτων του, που υπολογίζονται στα 445.000 κομμάτια. Οι μόνιμες συλλογές του μουσείου καταλαμβάνουν συνολικά έκταση 60.600 τετραγωνικών μέτρων και ανάμεσα σε αυτές είναι και οι ελληνικές, που καλύπτουν^[6] 25 αίθουσες ή χώρους.

Το Λούβρο ως φρούριο

Το Λούβρο αρχικά ήταν αμυντικό φρούριο ενώ έγινε μουσείο μετά την Γαλλική επανάσταση. Μέχρι τότε ήταν ανάκτορο των βασιλέων της Γαλλίας και πιο πριν απλώς φρούριο. Συγκεκριμένα το κτίριο που σήμερα στεγάζει το μουσείο οικοδομήθηκε σταδιακά στο πέρασμα των αιώνων αλλάζοντας σημαντικά μορφή ανάλογα με τις χρήσεις του.

Αρχικά, το 1190, οικοδομήθηκε εκεί ένα μεγάλο οχυρό από τον βασιλιά Φίλιππο Β΄ Αύγουστο. Άλλαξε πολύ η αρχιτεκτονική και η μορφή του απ' τους διαδόχους, προκειμένου να το χρησιμοποιήσουν ως ανάκτορο, καθιστώντας το σημαντικά πολυτελέστερο και πιο καλλιτεχνικό. Παράλληλα, με το πέρασμα των αιώνων, οι βασιλείς της Γαλλίας φρόντιζαν να αποκτούν και διάφορα πολύτιμα αντικείμενα - άλλα ήταν λάφυρα πολέμων και άλλα αγορές ή δωρεές προς αυτούς. Τα αντικείμενα αυτά, στην πλειοψηφία τους ζωγραφικοί πίνακες, αποτέλεσαν σταδιακά τη λεγόμενη «βασιλική συλλογή» που υπήρξε και ο αρχικός πυρήνας του μουσείου όταν από ανάκτορο μεταβλήθηκε σε κέντρο τέχνης και μουσείο μετά τη γαλλική επανάσταση.

Τα πρώτα έργα σε είδος συλλογής άρχισαν ουσιαστικά να συγκεντρώνονται γύρω στο 1500 από τον Φραγκίσκο Α΄. Ο Φραγκίσκος ήταν εκείνος που απέκτησε (το 1519) τη Τζοκόντα του Λεονάρντο ντα Βίντσι όπως και την «Ωραία Κηπουρό» και την «Αγία Οικογένεια» του Ραφαήλ. Επί Φραγκίσκου αποκτήθηκε η προσωπογραφία του (έργο του Τιτσιάνο) και ο «Ευαγγελισμός» του Φρα Μπαρτολομέο. Ο Φραγκίσκος επίσης επέκτεινε σημαντικά τις πτέρυγες του χώρου για να προβάλλεται πιο λαμπρά η βασιλική συλλογή. Το 1549 δημιουργήθηκε μια μεγάλη αίθουσα εορτασμών (η οποία χρησίμευσε

αργότερα και ως δικαστήριο) και που είναι σήμερα η «Αίθουσα των Καρυάτιδων» - φιλοξενεί πιστά αντίγραφα των Καρυάτιδων και πολλά πρωτότυπα έργα της αρχαιότητας. Το 1553 ολοκληρώθηκε η αίθουσα που οδηγούσε τότε στον προθάλαμο του βασιλιά και που σήμερα είναι η αίθουσα ετρουσκικών αρχαιοτήτων. Το Λούβρο ξαναπήρε ώθηση το 1600 επί Ερρίκου Δ', ο οποίος αύξησε τη συλλογή (κυρίως πινάκων ζωγραφικής) και η οποία έφτασε να αριθμεί τότε 200 ξεχωριστά έργα.

Τζοκόντα

Αυτό που σήμερα στο μουσείο ονομάζεται «Στοά του Απόλλωνα» δημιουργήθηκε περίπου το 1602 από την σύζυγο του Ερρίκου Δ', τη Μαρία των Μεδίκων, που θέλησε εκεί να διαμορφώσει μια αίθουσα τέχνης με προσωπογραφίες βασιλέων και την ονόμασε «Αίθουσα των Πινάκων». Το 1639 προστέθηκε στο κτίσμα ο «Πύργος του Ρολογιού».

Η «βασιλική συλλογή» αυξήθηκε σημαντικά και επί Λουδοβίκου ΙΓ', χάρη όμως μάλλον στον καρδινάλιο Ρισελιέ παρά στον ίδιο. Ο Ρισελιέ είχε αποκτήσει μια μεγάλη προσωπική συλλογή έργων τέχνης και μετά το θάνατό του το 1642, αυτή πέρασε ως κληροδότημα στον βασιλιά της Γαλλίας και από αυτόν στη βασιλική συλλογή. Ανάμεσα στα έργα που είχε αποκτήσει ο Ρισελιέ και σήμερα ανήκουν στο Λούβρο ήταν και το «Δείπνο στην Εμμαούς», του Βερονέζε. Το 1625 στη βασιλική συλλογή (και σήμερα στο μουσείο του Λούβρου) προστέθηκαν 24 πίνακες του Πέτερ Πάουλ Ρούμπενς με θέμα τη ζωή της Μαρίας των Μεδίκων συζύγου του Ερρίκου Δ'.

Όταν πέθανε ο Λουδοβίκος ΙΓ΄ ανέλαβε τα ηνία της χώρας ουσιαστικά ο Καρδινάλιος Μαζαρέν, ο οποίος κατάφερε να εμπλουτίσει σημαντικά το Λούβρο. Το 1661 πέθανε ο Μαζαρέν και την ίδια χρονιά εκδηλώθηκε στα ανάκτορα μεγάλη πυρκαγιά που απείλησε και τη βασιλική συλλογή. Στη συνέχεια ανέλαβε πλήρως τη διακυβέρνηση της χώρας ο Λουδοβίκος ΙΔ΄ που ήταν επίσης φιλότεχνος. Θεωρείται ότι για τη βασιλική συλλογή σημαντικότεροι υπήρξαν ο Φραγκίσκος ο Α΄, ο Λουδοβίκος ο ΙΔ΄ και αργότερα ο Ναπολέων. Ο Λουδοβίκος ΙΔ΄ ανέθεσε στον πρωθυπουργό του Ζαν Μπατίστ Κολμπέρ να κάνει συστηματικά αγορές και να ψάχνει ευκαιρίες. Επί της βασιλείας του το Λούβρο απέκτησε, το 1662, τη συλλογή του τραπεζίτη Ζαμπάκ -σε αυτήν περιλαμβάνονταν 60 έργα τέχνης, μεταξύ των οποίων πολλά έργα των Βερονέζε και Τιτσιάνο. Δέκα χρόνια αργότερα η βασιλική συλλογή εμπλουτίστηκε με άλλα 101 έργα, ανάμεσα στα οποία ήταν «Η Υπαίθρια συναυλία» και «Ο άνθρωπος με το γάντι» του Τιτσιάνο καθώς και «Η κοίμηση της Θεοτόκου», του Καραβάτζο. Το 1678 ολοκληρώθηκε η μεγάλη Τετράγωνη Αυλή ύστερα από εργασίες 18 ετών. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό για το μετέπειτα μουσείο του Λούβρου, όμως παράλληλα ο Λουδοβίκος αποφάσισε να μετακινηθεί στο ανάκτορο των Βερσαλλιών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα το κτίριο του Λούβρου να παραμεληθεί -κάποιες πτέρυγες του κυριολεκτικά αφέθηκαν να καταρρεύσουν. Ο Κολμπέρ προσπάθησε να περισώσει τη βασιλική συλλογή αλλά ματαιοπονούσε γιατί άλλα κομμάτια μεταφέρθηκαν τότε στις Βερσαλλίες και άλλα σε ιδιωτικές κατοικίες ευγενών.

Όταν πέθανε ο Λουδοβίκος ο ΙΔ΄ η κατάσταση επιδεινώθηκε, γιατί ο διάδοχός του Λουδοβίκος ο ΙΕ΄ καθιέρωσε να δανείζει ή να νοικιάζει σπουδαία έργα τέχνης σε διάφορους αριστοκράτες ώστε να διακοσμούν τις αίθουσες των κατοικιών τους.

Το 1750 ο αδελφός της Μαντάμ ντε Πομπαντούρ, Μαρκήσιος Ντε Μαρινί κατάφερε να συγκεντρώσει περίπου 110 από τα διάσπαρτα αριστουργήματα και το 1769, ο κόμης ντε Ανζιβιλιέ, υπεύθυνος τότε της "Βασιλικής Αίθουσας Πινάκων" έπεισε τον Λουδοβίκο ΙΕ' ότι η συλλογή θα έπρεπε πια να αξιοποιηθεί και για το κράτος. Επίσης τον έπεισε ότι το Λούβρο θα έπρεπε σταδιακά να μετατραπεί σε μουσείο. Το σχέδιο δεν προχώρησε ιδιαίτερα, ώσπου ανέβηκε στο θρόνο ο Λουδοβίκος ΙΣΤ΄ που άφησε περισσότερες πρωτοβουλίες στον κόμη και αυτός τότε άρχισε νέες αγορές και διοργάνωσε "Σαλόνια" ή εκθέσεις. Από αυτές το Λούβρο απέκτησε πολλά έργα του Ζακ Λουί Νταβίντ και γενικά χάρη στον κόμη η συλλογή εμπλουτίστηκε με 250 έργα Φλαμανδών και Ολλανδών δημιουργών.

Η γαλλική επανάσταση υπήρξε σταθμός για το Λούβρο, αφού χάρη σε αυτήν αποφασίστηκε το κτιριακό συγκρότημα να μετατραπεί οριστικά σε μουσείο και να ονομαστεί «Κεντρικό Μουσείο των Τεχνών», «Μουσείο της Δημοκρατίας» και μετά «Γαλλικό Μουσείο». Άρχισε να λειτουργεί ως μουσείο τον Αύγουστο του 1793. Τα ¾ των εκθεμάτων του προέρχονταν από τις βασιλικές συλλογές του παρελθόντος και το υπόλοιπο 1/4 προερχόταν από την κατασχεθείσα εκκλησιαστική περιουσία και τη δήμευση της περιουσίας των ευγενών της χώρας.

Ο Ναπολέων ονειρευόταν να δημιουργήσει στο Παρίσι το μεγαλύτερο μουσείο στον κόσμο. Τα εκθέματα του μουσείου εμπλουτίστηκαν πράγματι εντυπωσιακά με τους Ναπολεόντειους πολέμους οι οποίοι απέφεραν

αναρίθμητες αρχαιότητες από την Ιταλία, την Αυστρία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, την Αίγυπτο, τη Μέση Ανατολή και άλλες περιοχές. Ο Ναπολέων καθιέρωσε μάλιστα στους όρους ειρήνης να προβλέπεται η πολεμική αποζημίωση σε είδος και, συγκεκριμένα, σε έργα τέχνης που εκτιμούνταν από Γάλλους ειδικούς.

Ανάμεσα σε όσα πήρε ο Ναπολέοντας ήταν και μια τεράστια ελαιογραφία του Πάολο Βερονέζε σε καμβά, «Ο Γάμος στην Κανά», διαστάσεων 9 X 6 μέτρων, που κοσμούσε ιταλικό μοναστήρι και την οποία ο Γάλλος ηγέτης έκοψε στα δυο ώστε να μπορέσει να τη μεταφέρει στο Παρίσι –το έργο δεν επιστράφηκε ποτέ στην Ιταλία παρά τις πιέσεις που ασκήθηκαν αργότερα στο Λούβρο. Πέρα από όσα πήρε ο Ναπολέοντας κάνοντας «αφαίμαξη» ειδικά στις ιταλικές συλλογές γλυπτών και ζωγραφικής, σημαντική εισροή εκθεμάτων σημειώθηκε και χάρη στις ανασκαφές που έγιναν με πυρετώδεις ρυθμούς από Γάλλους αρχαιολόγους κατά τον 19ο αιώνα στην Ελλάδα, στην Τουρκία, στην Αίγυπτο και στη Μέση Ανατολή.

Το 1797 άνοιξε η «Στοά του Απόλλωνα» και δύο χρόνια αργότερα η «Μεγάλη Στοά» με έργα κυρίως Φλαμανδών και Ολλανδών ζωγράφων, ενώ το 1800 λειτούργησε για πρώτη φορά και το τμήμα έργων τέχνης που δεν είχε συγκροτηθεί αποκλειστικά από ζωγραφικούς πίνακες -ουσιαστικά το τμήμα ελληνικών αρχαιοτήτων. Το 1803, το μουσείο διέθετε 19 αίθουσες και ονομαζόταν "Μουσείο Ναπολέοντα" -όμως αυτή η ονομασία δεν άντεξε στο χρόνο. Μετά την ήττα του Ναπολέοντα στο Βατερλό το 1815, οι περισσότεροι λαοί που είχαν χάσει έργα τέχνης, απαίτησαν να τους επιστραφούν. Οι επιμελητές του Λούβρου έκρυψαν τότε πολλά έργα τέχνης στις ιδιωτικές συλλογές τους, ώστε να μην απογυμνωθεί το Λούβρο πλήρως από τα ξένα έργα τέχνης που εξέθετε. Τα άλλα κράτη πληροφορήθηκαν τον "ελιγμό" των διευθυντών του Λούβρου και έστειλαν στο Λονδίνο διπλωματικές αποστολές με στόχο την αναζήτηση βοήθειας από τους Βρετανούς. Με την πίεση που ασκήθηκε, το Λούβρο αναγκάστηκε να αποδώσει αρκετά έργα, παρότι κάποια από αυτά είχαν ουσιαστικά διασωθεί ή αποκατασταθεί από τους φροντιστές του μουσείου. Τότε το Λούβρο αναγκάστηκε να αποδώσει πάνω από 5.000 αντικείμενα τέχνης. Μετονομάστηκε για άλλη μια φορά και τώρα λεγόταν "Βασιλικό Μουσείο".

Στη συνέχεια ο εμπλουτισμός του συνεχίστηκε, αλλά αυτή τη φορά όχι πλέον με πίνακες, αλλά με αποκτήματα από ανασκαφές που γίνονταν με πυρετώδεις ρυθμούς σε όλες τις μεσογειακές χώρες και στη Μέση Ανατολή.

Το 1824 εγκαινιάστηκε το Μουσείο Γαλλικής Γλυπτικής που σήμερα λέγεται «Τμήμα Γλυπτικής του Λούβρου», όπου και εκτίθενται οι «Σκλάβοι» του Μιχαήλ Αγγέλου. Το 1847 έγιναν τα εγκαίνια της «Ασσυριακής Αίθουσας»^[9], που μετέπειτα απετέλεσε τον πυρήνα του τμήματος Ανατολικής Τέχνης. Το 1850 το μουσείο διέθετε πλέον 44 αίθουσες.

Ο Ναπολέων Γ' (1852-1857) προχώρησε σε ριζική ανακαίνιση του Λούβρου μετονομάζοντάς το σε «Αυτοκρατορική Πόλη» και δημιουργώντας «Μουσείο Ηγεμόνων». Στις πτέρυγες της αυλής Ναπολεόν ανεγέρθηκε μια σειρά 86 ανδριάντων επιφανών ανδρών της Γαλλίας.

Η συλλογή του Λούβρου εμπλουτίστηκε σημαντικά το 1863, με την απόκτηση της συλλογής του μαρκησίου Τζιάν Πέτρο Καμπάνα, που έφερε από τη Ρώμη

χιλιάδες αντικείμενα τέχνης -ανάμεσά τους 646 έργα ζωγραφικής, αρχαία ελληνικά αγγεία, ετρουσκικές τερακότες, γλυπτά κ.α. Λίγο αργότερα, το 1869, το Λούβρο αποκτά τη συλλογή του Λουί λα Καζ, τμήμα της οποίας ήταν και "Η Βηθσαβέε με το γράμμα του Δαβίδ" του Ρέμπραντ.

Πολλά έργα προστέθηκαν μεταξύ 1852 και 1870, με αποτέλεσμα το Λούβρο να βρεθεί στα τέλη του αιώνα αυτού με 20.000 νέα αποκτήματα στις διάφορες συλλογές του. Κάποια έργα αποτελούσαν και δωρεές ιδιωτών όπως η Πιετά της Βιλνέβ-λε-Αβινιόν. Το 1863 μια εκστρατεία απέφερε στους Γάλλους τη Νίκη της Σαμοθράκης. Αν και το έργο τέχνης είχε καταστραφεί σημαντικά, θεωρήθηκε ένα από τα σημαντικότερα αποκτήματα και τέθηκε σε περίοπτη θέση από το 1884. Το μουσείο απέκτησε επίσης χιλιάδες έργα παίρνοντας τις συλλογές Ντυράν, Σαλτ, και Ντροβέτι.

Το 1870, με την ανακήρυξη της Γ' Δημοκρατίας, το Λούβρο έγινε κρατική περιουσία και ονομάστηκε "Εθνικό Μουσείο του Λούβρου". Η φωτιά της Κομμούνας κατά την εξέγερση του 1871 στο ανάκτορο του Κεραμεικού, το οποίο επικοινωνούσε με μουσειακούς χώρους, προκάλεσε αρκετές καταστροφές αλλά οι περισσότερες ζημίες ήταν αποκαταστάσιμες. Αποφασίστηκε έκτοτε να απομακρυνθούν από το μουσείο όλες οι ξένες προς αυτό υπηρεσίες - έμεινε μόνον μια υπηρεσία του υπουργείου Οικονομικών στην πτέρυγα Ρισελιέ.

Το 1888 προστέθηκαν τα ευρήματα του Γάλλου αρχαιολόγου Μαρσέλ Ντιελαφουά από τα Σούσα του Ιράν.

Το 1914 λόγω του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου το μουσείο έκλεισε για να ξανανοίξει σταδιακά μετά το 1918. Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο η επέκταση του μουσείου επιβραδύνθηκε σημαντικά με εξαίρεση τη δωρεά του Ρότσιλντ. Το 1922 άρχισε να λειτουργεί η πτέρυγα στην οποία εκτίθενται αντικείμενα Ισλαμικής τέχνης. Στο μεταξύ αποφασίστηκε το μουσείο να μη φιλοξενεί εκθέματα που είχαν φιλοτεχνηθεί μετά το 1848.

Όταν ξέσπασε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος το Λούβρο άδειασε για άλλη μία φορά και έμειναν εκεί μόνον έργα που ήταν δευτερεύουσας αξίας ή ήταν αδύνατον να μετακινηθούν. Η Τζοκόντα λέγεται πως «πέρασε» 4 χρόνια μέσα σε ένα φορτηγό, το οποίο μετακινείτο διαρκώς. Γενικά όλα τα πολύτιμα εκθέματα πακεταρίστηκαν πυρετωδώς μέσα σε δύο μέρες και φορτώθηκαν σε εκατοντάδες φορτηγά που ξεκίνησαν προς πολλούς διαφορετικούς και μυστικούς προορισμούς ώστε τα έργα να μην καταστραφούν από βομβαρδισμούς αλλά και γενικά το μουσείο να μην απογυμνωθεί από λεηλασίες. Τα περισσότερα εκθέματα μεταφέρθηκαν κυρίως σε φρούρια (châteaux) της περιοχής του Λίγηρα (Loire). Με τη λήξη του πολέμου άρχισε και η επάνοδος των έργων στο Λούβρο.

Σε όλο αυτό το διάστημα συνεχιζόταν και ο εμπλουτισμός του μουσείου, με αξιολογότερο απόκτημα τη συλλογή Ουόλτερ Γκιγιώμ το 1966, που περιλάμβανε 145 έργα των Ανρί Ματίς, Πικάσο, Αμεντέο Μοντιλιάνι, Ουτριλό κ.ά..

Το 1961 η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι θα απομακρύνει οριστικά από τους χώρους του Λούβρου το Υπουργείο Οικονομικών, επεκτείνοντας έτσι τους χώρους του Μουσείου. Το 1964, με εντολή του τότε υπουργού Πολιτισμού Αντρέ Μαλρώ (André Malraux) εκσκάπτεται μια (ξηρή) τάφος

γύρω από το Μουσείο. Η οριστική αποχώρηση του Υπουργείου, ωστόσο, γίνεται το 1981 με εντολή του Προέδρου Φρανσουά Μιτεράν (François Mitterrand), ο οποίος παρουσιάζει και το μεγάλο σχέδιο ανασυγκρότησής του ολοκληρωτικά πλέον ως Μουσείου. Η επιμέλεια ανανέωσής του ανατίθεται στον σινοαμερικανό αρχιτέκτονα I.M. Πεί, στον οποίο ανήκει και η σχεδίαση της γυάλινης πυραμίδας που κοσμεί σήμερα την είσοδο στο Μουσείο.

Η συλλογή του επαυξάνεται συνεχώς και το 1986 εμφανίζεται κρίση χώρου. Για την αντιμετώπισή της πολλά εκθέματα μεταφέρονται από το Λούβρο στο νεοδημιουργηθέν Μουσείο Ορσέ (Musée d'Orsay). Το 1997 ξεκινά η δεύτερη φάση αναδιοργάνωσης του Μουσείου με άνοιγμα νέων χώρων.

Το σημερινό Λούβρο διαθέτει τέσσερις πτέρυγες, οι οποίες ονομάζονται Denon, Richelieu, Sully και Napoléon. Η είσοδος των επισκεπτών γίνεται πλέον υπόγεια και όχι από τις θύρες των προσόψεων (πιθανότατα για λόγους ασφαλείας).

Οι Μόνιμες Συλλογές του Λούβρου

Τμήμα Ανατολικών Αρχαιοτήτων

Στο τμήμα αυτό ανήκουν έργα διαφόρων χωρών από την Ινδία και το Αφγανιστάν μέχρι την Τουρκία, τη Συρία αλλά και την Κύπρο. Χωρίζεται σε τρεις συλλογές: της Μεσοποταμίας (με εκθέματα Σουμερίων, Βαβυλωνίων, Ασσυρίων κ.ά.), του Ιράν και των χωρών της Μέσης Ανατολής. Στο τελευταίο τμήμα περιλαμβάνονται έργα από την Κύπρο, την Παλαιστίνη, την αρχαία Φοινίκη ή το σημερινό Λίβανο, τη Συρία, την Ιορδανία και τη Σαουδική Αραβία. Ξεχωρίζει ένα αγγείο του 4.000 π.Χ. από τα Σούσα, ανδρική κεφαλή από ορείχαλκο του 2.100 π.Χ. ύψους 1,5 μέτρου, κιονόκρανο με τις κεφαλές δύο ταύρων από το ανάκτορο του Δαρείου από ασβεστόλιθο, του 500 π.Χ., ύψους περίπου 7,5 μ., η ζωοφόρος των τοξοτών, από τα Σούσα, ίδιας εποχής

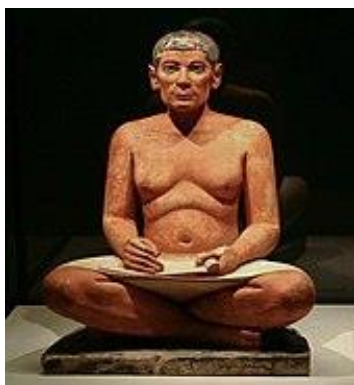
κ.α. Ως τμήμα αυτονομήθηκε το 1881 και περιλάμβανε ευρήματα από τις ανασκαφές που έκανε το 1847 στο βόρειο Ιράκ ο Γάλλος πρόξενος εκεί Πωλ Εμίλ Μποτά, ο Ερνέστ Ρενάν στη Φοινίκη το 1862, ο Μόργκαν στα Σούσα, ο Σέφερ στην Εγκώμη της Κύπρου.

Πτερωτός ταύρος με ανθρώπινη κεφαλή, από αλάβαστρο και γύψο, ύψος 4,40μ. Ασσυρία, 8ος αιώνας π.Χ.

Τμήμα Αιγυπτιακής Τέχνης

Το τμήμα αυτό δημιουργήθηκε το 1826 και περιλαμβάνει 55.000 ευρήματα από τα οποία εκτίθενται τα 6.000. Ακολουθεί την αιγυπτιακή ιστορία από την φαραωνική εποχή μέχρι τους Κόπτες, τους Πτολεμαίους και τους Ρωμαίους. Πολλά από τα έργα αποκτήθηκαν από τον Ναπολέοντα το 1798 στην εκστρατεία που είχε κάνει έχοντας μαζί του τον Ντομινίκ Βιβάντ, που λίγο αργότερα ανέλαβε τη διεύθυνση του Λούβρου. Αρχικά το τμήμα είχε ως συντηρητή τον Ζαν-Φρανσουά Σαμπολιόν, τον άνθρωπο που αποκρυπτογράφησε τη στήλη της Ροζέτας. Η συγκεκριμένη συλλογή πάντως αυξήθηκε σημαντικά και με την απόκτηση των συλλογών τριών συλλεκτών (των Ντυράν, Σαλτ και Ντροβέτι) που προσέθεσαν 7.000 κομμάτια. Μετά από ανασκαφές που έγιναν στην Μέμφιδα, το Λούβρο απέκτησε και τον αριστουργηματικό "Καθιστό γραφέα". Το Λούβρο έχει επίσης στην κατοχή του πάρα πολλούς παπύρους, μούμιες, ρουχισμό, κοσμήματα, παιχνίδια, μουσικά όργανα και όπλα των αρχαίων Αιγυπτίων. Ξεχωρίζουν επίσης η μεγάλη Σφίγα που βρέθηκε στο Δέλτα του Νείλου και χρονολογείται στο 2.600 π.Χ. ύψους 1,83 και μήκους 4,80 μ., το άγαλμα του φαραώ Σέσωστρι Γ', τα αγαλματίδια Νεφερτίτη και Ακενατόν από ψαμμίτη, ύψους 22 εκατοστών, τα αγαλματίδια με την οικογένεια του Όσιρι, η σαρκοφάγος του Ιμενεμινέτ κ.α.

Ο καθιστός γραφέας, άγαλμα από την Σακάρα της Αιγύπτου. Χρονολογείται στο 2600 έως 2350 π.Χ.

Τμήμα αρχαιοτήτων ελληνικών, ετρουσκικών και ρωμαϊκών.

Το τμήμα ελληνορωμαϊκών μνημείων είναι μετά τους ζωγραφικούς πίνακες το αρχαιότερο τμήμα του Λούβρου και λειτουργεί από το 1800 - τότε ως «Μουσείο Αρχαιοτήτων». Μεταξύ των εκθεμάτων ήταν και ο Λαοκόων που επιστράφηκε όμως το 1814 στην Ιταλία από όπου το είχε πάρει ο Ναπολέων. Επεκτάθηκε όμως ξανά το μουσείο με την απόκτηση της συλλογής των Μποργκέζε και του Καμπάνα. Όταν ο Καμπάνα χρεωκόπησε, αγόρασε τη συλλογή του ο Ναπολέων Γ΄ και απέκτησε έτσι πάνω από 300 αρχαία αγάλματα ελληνικά και ρωμαϊκά. Ανάμεσα στα εκθέματα που ξεχωρίζουν είναι:

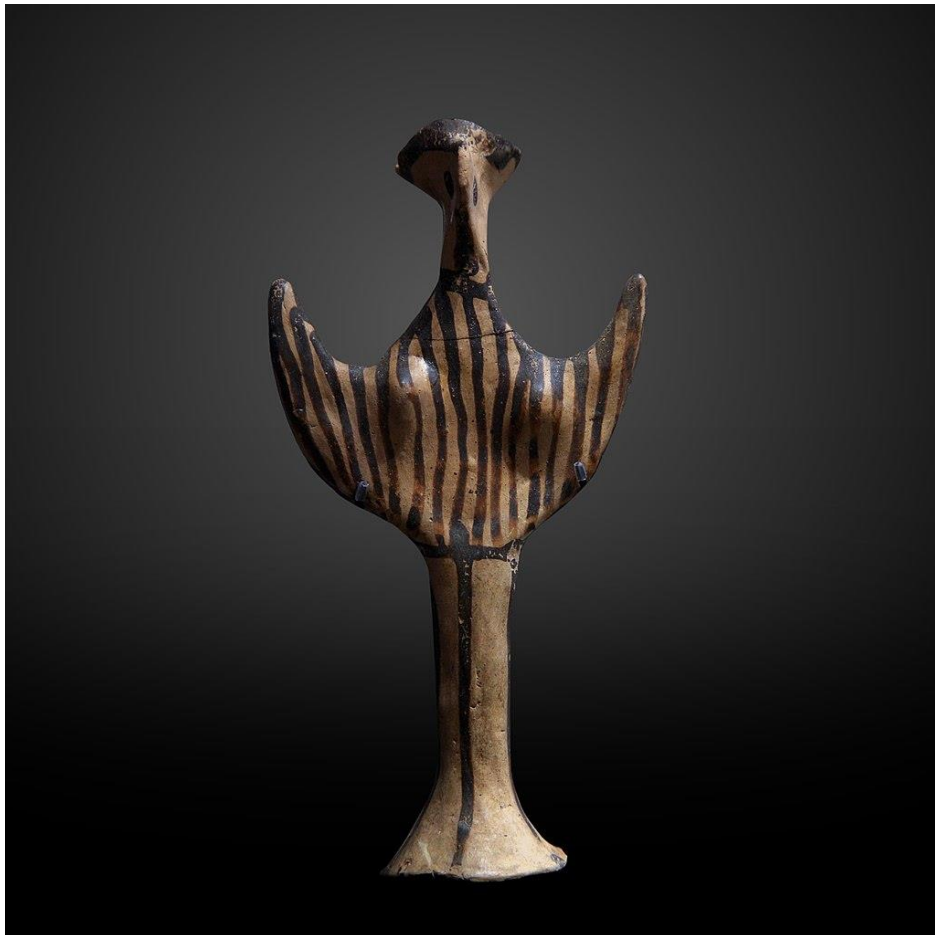
- η Αφροδίτη της Μήλου Προσφέρθηκε από τον μαρκήσιο ντε Ριβιέρ στον Λουδοβίκο το 1821
- η Νίκη της Σαμοθράκης Το Λούβρο αναφέρει ότι ανακαλύφθηκε το 1863 από τον Σαμπουαζό
- κεφάλι γυναικείου ειδωλίου από τις Κυκλάδες (2700 - 2300 π.Χ.)
- ο «Ιππέας του Ραμπέν», από την Αθήνα, μάρμαρο, χρονολογημένο στο 550 π.Χ. Αποκτήθηκε το 1896. Οι Γάλλοι είχαν μόνο το κεφάλι, αλλά αναπαρέστησαν τον Ιππέα όπως τον έχει το Μουσείο της Ακρόπολης
- ανδρικός κορμός από τη Μίλητο, χρονολογημένος στο 475 π.Χ., ύψους 1,32 μ.
- «Ο Ηρακλής και ο ταύρος της Κρήτης», από τη δυτική μετόπη του ναού του Δία στην Ολυμπία (460 π.Χ.), μάρμαρο, 1,60 X 1,50 μ. Προσφέρθηκε στο Λούβρο από την Ελληνική Γερουσία ως δώρο μετά την αρχαιολογική αποστολή των Ντιμπουά και Μπλουέ
- οι «Εργαστίνες», τμήμα της ζωοφόρου του Παρθενώνα, χρονολογείται στο 447-438 π.Χ., μάρμαρο, ύψος 96 εκ. X 2,07 μ. μήκος, το οποίο κάποιος θεωρούν έργο του Φειδία Αυτό το κομμάτι βρέθηκε στην κατοχή του κόμη ντε Σουαζέλ - Γκουφιέ, που ήταν πρεσβευτής των Γάλλων στην Κωνσταντινούπολη από το 1785 έως το 1792 και είχε συγκεντρώσει μεγάλη αρχαιολογική συλλογή. Είχε προμηθευτεί το ανάγλυφο από τον αριστοκράτη συλλέκτη Λουί Φρανσουά Σεμπαστιάν Φωβέλ, που ήταν πρόξενος των Γάλλων στην Αθήνα. Το ανάγλυφο στάλθηκε στη Γαλλία και βρέθηκε στο Λούβρο αλλά δεν εκτέθηκε αμέσως. Το 1801 ο Φοβέλ βρέθηκε στο Παρίσι και υποστήριξε ότι ήταν εκείνος που είχε ανακαλύψει το ανάγλυφο σε ερείπια στο ναό της Αθηνάς και ότι τώρα τα έβλεπε ανάμεσα σε διάφορα γλυπτά σχεδόν παραπεταμένο στον κήπο του μουσείου του Λούβρου. Ο Ναπολέοντας παρενέβη και ρώτησε αν μεταξύ των γλυπτών υπήρχαν έργα του Φειδία και ο διευθυντής του απάντησε ότι «αποδίδεται στο Φειδία ένα έργο από τη συλλογή Γκουφιέ», ο Ναπολέων διέταξε την έκθεσή του. Από τότε, δηλαδή το 1802, έως σήμερα το «ανάγλυφο των Παναθηναίων», στο οποίο διασώζονταν ακόμη και ίχνη έγχρωμης διακόσμησης, εκτίθεται με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους στις αίθουσες του Λούβρου.
- «Κενταυρομαχία», κομμάτι από μετόπη του Παρθενώνα. Φιλοτεχνήθηκε σε πεντελικό μάρμαρο γύρω στο 440-447 π.Χ. Το εντόπισε στην Ακρόπολη των Αθηνών το 1788 ο Φοβέλ. Το έργο, όπως αναφέρει το

Λούβρο, αγοράστηκε το 1818. Το κεφάλι του κένταυρου εξαφανίστηκε και το δεξί του χέρι βρίσκεται το Μουσείο της Ακρόπολης.

- ο Αγασίας ο Εφέσιος, γυμνός παλαιστής, από τη συλλογή Μπορογκέζε
- η Αφροδίτη της Κνίδου που είναι ρωμαϊκό αντίγραφο ελληνικού έργου του Πραξιτέλη
- αρχαϊκά εκθέματα από την Άσσο που δόθηκαν από τον σουλτάνο Μαχμούτ το Β΄
- εκθέματα από το ναό της Αρτέμιδας στη Μαγνησία
- αρχαιότητες από τη Σάμο που αποκτήθηκαν το 1881 (αποστολή Μίλερ),
- αρχαιότητες από τάφους της Τανάγρας το και τη Μύρινα, αμφορείς μέσω του βαρώνου ντε Βίτε
- κεφαλή αττικού αλόγου του 6ου π.Χ. αιώνα (αγοράστηκε σε δημοπρασία τον Οκτώβριο του 2004)
- 25 επιγραφές που καλύπτουν χρονολογικά το διάστημα περίπου από το 400 π.Χ. μέχρι το 250 μ.Χ. και δείχνουν την εξέλιξη της ελληνικής γραφής αλλά και τον τρόπο με τον οποίο γραφόταν (και μιλιόταν) η ελληνική γλώσσα σε διάφορες περιοχές (Ελλάδα, Ιωνία, Κριμαία, Λιβύη, Αφγανιστάν)
- σε άλλο χώρο εκτίθενται έργα του 480-450 π.Χ., κυρίως κορμοί κορών και κούρων και μικρά χάλκινα αγαλματίδια
- στην αίθουσα της Ολυμπίας υπάρχει μακέτα του αρχαίου ναού του Ολυμπίου Διός με αναπαράσταση του αγάλματος του Δία με χρυσό, μεγέθους περίπου 1Χ2 μέτρα, και εκθέματα από τον αρχαιολογικό τόπο –κεφαλή Αθηνάς, αγαλματίδια νικητή από τη Φωκίδα κ.α. Επίσης εκεί υπάρχουν και τμήματα μετώπης του ναού, που αποτελούν δωρεά της Ελληνικής Γερουσίας το 1830. Στα κομμάτια φαίνονται αλλού κεφαλές από τα άλογα του Διομήδη και τμήματα παραστάσεων από άθλους του Ηρακλή, όλα έργα που χρονολογούνται στο 460 π.Χ
- κομμάτια από την αρχαιολογική αποστολή των Ωζέ και Ντωμέ το 1863, όπως οι κόρες με το λουλούδι, σε μάρμαρο, έργο που αφιερώθηκε στο ναό του Ολυμπίου Διός μάλλον από Θεσσαλούς
- ο «Απόλλων και οι Νύμφες», μαρμάρινο ανάγλυφο έργο διαστάσεων 1Χ2, της αρχαιολογικής αποστολής Μίλερ, που αποκτήθηκε το 1865, όπως και το επόμενο
- Τα γλυπτά των Μαγεμένων της Θεσσαλονίκης, τα οποία αποσπάρθηκαν το 1864 από τον Μίλερ.
- «Ερμής Αγοραίος και Νύμφες», της ίδιας εποχής
- μαρμάρινος κορμός άνδρα του 480 π.Χ. που αποκτήθηκε με άγνωστο τρόπο από τον Ρότσιλντ και που δωρήθηκε στο Λούβρο το 1873
- "Κεφαλή Ίριδος" που επίσης προέρχεται από τον Παρθενώνα και που φιλοτεχνήθηκε σε πεντελικό μάρμαρο μεταξύ 448 και 432 π.Χ. –έχει ύψος 40 εκατοστά Μετά την κατάληψη της Αθήνας το 1687 από τον Μοροζίνι, ο γραμματέας του, Σαν Γκάλλο, έφερε αυτό το κεφάλι στη

Βενετία. Το βρήκε εκεί και το πήρε ή το αγόρασε ο συλλέκτης Βέμπερ το 1824. Το κεφάλι βρέθηκε το 1844 στην κυριότητα του μαρκήσιου του Λαμπόρντ και το 1928 πουλήθηκε στο Λούβρο.

- μαρμάρινο άγαλμα της Αθηνάς ύψους 2,60 μ.-λείπει το κεφάλι του Το άγαλμα στάλθηκε στο Παρίσι από τον ζωγράφο Ενγκρ που ήταν υπεύθυνος της συλλογής στη βίλα των Μεδίκων στη Ρώμη
- στην "Αίθουσα των Καρυάτιδων" εκτίθενται 59 έργα ελληνοιστικών και ρωμαϊκών χρόνων, άλλα από τα οποία αποτελούν ρωμαϊκά αντίγραφα ελληνικών αγαλμάτων και άλλα αποτελούν ελληνικά έργα τέχνης που οι Ρωμαίοι μετέφεραν στην Ιταλία από όπου και τα πήρε το Λούβρο.
- στην 18η αίθουσα του Λούβρου εκτίθενται 159 έργα αρχαϊκής εποχής, κούροι,

Μυκηναϊκό έργο από την Τίρυνθα.

Η Αφροδίτη της Μήλου.

Η Νίκη της Σαμοθράκης.

Βυζαντινό έργο του 10ου αιώνα από ελεφαντόδοντο -είχε και μαργαριτάρια –
34X 26 εκατοστά

Μουσείο του Λούβρου.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΟΡΣΕ

Το Μουσείο Ορσέ (γαλλ. Musée d'Orsay) είναι Γαλλικό εθνικό μουσείο στο 7ο διαμέρισμα (VIIe arrondissement) της πόλης του Παρισιού, στην αριστερή όχθη (rive gauche) του ποταμού Σηκουάνα (la Seine) και κατά μήκος της ομώνυμης αποβάθρας. Σε αυτό εκτίθενται έργα ζωγραφικής και γλυπτικής δημιουργημένα από το 1848 έως το 1914, ενώ παράλληλα φιλοξενεί και περιοδικές εκθέσεις.

Το κτήριο του μουσείου σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Βικτόρ Λαλού (Victor Laloux) και κατασκευάστηκε με την επίβλεψή του καθώς και των αρχιτεκτόνων Λυσιέ Μάν(ι) (Lucien Magne) και Εμίλ Μπενάρ (Émile Bénard). Άρχισε να κατασκευάζεται το 1898 και χρησιμοποιήθηκε, από το 1900 έως το 1939, ως κτήριο του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού της σιδηροδρομικής εταιρείας Παρισιού - Ορλεάνης (Chemin de fer de Paris à Orléans) επί 39 χρόνια. Το μήκος που είχαν οι πλατφόρμες του, όμως, κατέστησαν το σταθμό ακατάλληλο για τα μεγάλου μήκους τρένα της εποχής. Έτσι, ο σταθμός άρχισε να χρησιμοποιείται μόνο από τους συρμούς του προαστιακού, ενώ ένα τμήμα του, κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου χρησιμοποιήθηκε ως ταχυδρομικό γραφείο αλλά και ως σταθμός μεταφοράς κρατουμένων στη Γερμανία. Ο σταθμός χρησιμοποιήθηκε, επίσης, για τη μεταφορά των επαναπατριζόμενων Γάλλων από τα Στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Αναμνηστική πλάκα χρήσης του Ορσέ ως σταθμού επαναπατρισμού Γάλλων κρατουμένων

Μετά τον Πόλεμο χρησίμευσε ως στούντιο για το γύρισμα αρκετών ταινιών (όπως η Δίκη του Φραντς Κάφκα σε σκηνοθεσία Όρσον Γουέλς) και ως κέντρο δημοπρασιών, καθώς το κτήριο των δημοπρασιών (Hôtel Drouot) ανακατασκευαζόταν. Το κτήριο σταμάτησε οριστικά να χρησιμοποιείται το 1973.

Το 1977 η Γαλλική Κυβέρνηση αποφάσισε τη μετατροπή του κτηρίου σε μουσείο αφιερωμένο αρχικά στην τέχνη του 19ου αιώνα, ενώ το 1978 χαρακτηρίστηκε ως εθνικό μνημείο. Την αναμόρφωση ανέλαβαν οι αρχιτέκτονες Ρενό Μπαρντόν, Πιέρ Κολμπόκ και Ζαν-Κλώντ Φιλιππόν, ενώ την αναμόρφωση των εσωτερικών χώρων η Ιταλίδα αρχιτέκτονας Γκαέ Αουλέντι (Gae (Gaetana) Aulenti). Οι εργασίες άρχισαν το 1983 και ολοκληρώθηκαν το 1986. Κατασκευάστρια εταιρεία ήταν η Γαλλική Bouygues. Η αναμόρφωση περιλάμβανε, ουσιαστικά, την ανακατασκευή των δαπέδων και των τεσσάρων ορόφων του κτίσματος και, φυσικά, τη συντήρηση των διακοσμητικών στοιχείων του. Το νέο μουσείο εγκαινιάστηκε από τον τότε Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Φρανσουά Μιτεράν την 1η Δεκεμβρίου 1986 και άνοιξε για το κοινό στις 9 του ίδιου μήνα.

Το κτήριο έχει συνολικό μήκος 173 μ. και πλάτος 75 μ. Η συνολική επιφάνεια των αιθουσών του φθάνει τις 57.000 τ.μ., ενώ οι επιφάνειες των εκθεσιακών χώρων καταλαμβάνουν 16.900 τ.μ. περίπου, (κατανεμημένων σε 80 ξεχωριστές αίθουσες). 1.200 τ.μ. καταλαμβάνουν το εστιατόριο και η καφετέρια, 570 τ.μ. η αίθουσα διαλέξεων και 1.850 τ.μ. περίπου οι αίθουσες των περιστασιακών εκθέσεων.

Μουσείο Ορσέ, η κεντρική αίθουσα.

Στο μουσείο υπάρχουν τρία επίπεδα. Στο ισόγειο οι αίθουσες εκθέσεων είναι κατανεμημένες αμφίπλευρα της κεντρικής αίθουσας, στην οποία εκτίθενται κυρίως έργα γλυπτικής, ενώ οι πλαϊνές αίθουσες περιλαμβάνουν κυρίως εκθέματα πινάκων ζωγραφικής. Στο μεσαίο επίπεδο υπάρχουν εξώστες, οι οποίοι δίνουν πρόσβαση στις αίθουσες εκθεμάτων, και στον τρίτο (τελευταίο) όροφο, ο οποίος εκτείνεται κατά μήκος της όχθης του Σηκουάνα με την ομώνυμη αποβάθρα (Quai d' Orsay). Από τον τρίτο όροφο υπάρχει η δυνατότητα εξόδου στον εξώστη, απ' όπου ο επισκέπτης μπορεί να δει το ποτάμι, το Μουσείο του Λούβρου διαγωνίως απέναντι και, σε μεγαλύτερη απόσταση, αντικριστά τη Βασιλική της Ιερής Καρδιάς (Basilique de Sacre-Coeur), το Ναό που βρίσκεται κτισμένος στην κορυφή του λόφου της Μονμάρτρης.

Στο Μουσείο στεγάζονται εκθέματα γλυπτικής, ζωγραφικής, αντικειμένων έργων τέχνης (Objets d' Art), αρχιτεκτονικής, φωτογραφίας και γραφικών τεχνών. Οι Συλλογές του προέρχονται από:

- Το Μουσείο του Λούβρου (καλλιτέχνες γεννημένοι μετά το 1820).
- Το Μουσείο Jeu de Paume, το οποίο από το 1947 και εντεύθεν είναι αφιερωμένο μόνο στους ιμπρεσσιονιστές.
- Το Εθνικό Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης (Musée Nationale d' Art Moderne), που στεγάζεται πλέον στο Κέντρο Ζωρζ Πομπιντού και στο οποίο διατηρήθηκαν μόνον έργα καλλιτεχνών γεννημένων μετά το 1870.

Στο Μουσείο στεγάζονται, επίσης, σε ειδικές αίθουσες, και περιστασιακές και ειδικές εκθέσεις έργων τέχνης, φωτογραφίας, γραφικών τεχνών και ειδών διακοσμητικών τεχνών (Arts décoratifs). Υπάρχουν, ακόμη, εστιατόριο, καφετέρια, (Café des Hauteurs), αίθουσα διαλέξεων και βιβλιοπωλείο.

Οι σιδηροδρομικές δραστηριότητες συνεχίζονται κάτω από τον παλιό σταθμό: Υπάρχει ακριβώς από κάτω του (με δύο εισόδους / εξόδους) ο σταθμός του προαστιακού σιδηροδρόμου (RER, γραμμή C) "Musée d'Orsay". Πρόσβαση στο Μουσείο είναι, επίσης, δυνατή με το μετρό (σταθμός Solférino, γραμμή 12, απόσταση περίπου 100 μ.). Κάθε χρόνο το μουσείο επισκέπτονται περίπου 3 εκατ. άτομα. Η πλατεία στην είσοδό του κοσμείται από μπρούτζινα αγάλματα, τα οποία δημιουργήθηκαν για την Παγκόσμια Έκθεση του 1878 και αντιπροσωπεύουν τις ηπείρους:

- Νότια Αμερική, έργο του Αιμέ Μιγέ (Aimé Millet)
- Ασία, έργο του Αλεξάντρ Φαλγκιέρ (Alexandre Falguière)
- Ωκεανία, έργο του Ματυρέν Μορό (Mathurin Moreau)
- Ευρώπη, έργο του Αλεξάντρ Σενεβέρκ (Alexandre Schoenewerk)
- Βόρεια Αμερική, έργο του Ερνέστ-Εζέν Ιόλ (Ernest-Eugène Hiolle)
- Αφρική, έργο του Εζέν Ντελαπλάνς (Eugène Delaplanche)

Στην αποβάθρα του Ορσέ (Quai d'Orsay), λίγο πιο κάτω από το Μουσείο, βρίσκεται, επίσης, το Υπουργείο Εξωτερικών της Γαλλίας (το οποίο και υπονοείται με την έκφραση Quai d'Orsay) και λίγο πιο κάτω το μέγαρο του Γαλλικού Κοινοβουλίου (Assemblée Nationale). Ακριβώς απέναντι από το Μουσείο υπάρχει το κτήριο της Λεγεώνας της Τιμής (Légion d'Honneur).

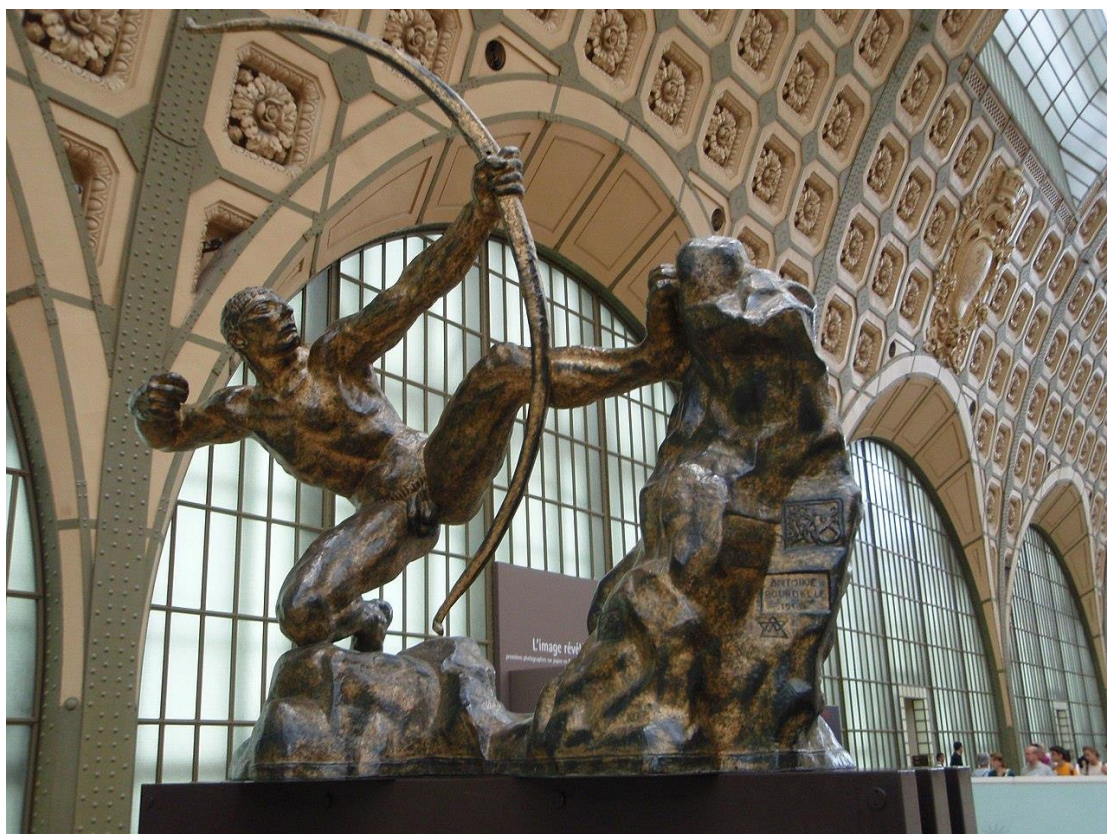
Σημαντικά εκθέματα

Γλυπτική

Δημιουργίες γλυπτικής των, ανάμεσα σε άλλους, Ογκύστ Ροντέν (Auguste Rodin), Φρανσουά Ρυντ (François Rude), Ζυλ Καβελιέ (Jules Cavelier), Ζαν-Μπατίστ Καρπώ (Jean-Baptiste Carpeaux), Πωλ Γκωγκέν (Paul Gauguin), Καμίλ Κλωντέλ (Camille Claudel), Ονορέ Ντωμιέ (Honoré Daumier), Αντουάν Μπουρντέλ (Antoine Bourdelle), Αλεξάντρ Φαλγκιέρ (Alexandre Falguière), Εζέν Γκιγιώμ (Eugène Guillaume), Αλμπέρ-Ερνέστ Καριέ-Μπελέζ (Albert-Ernest Carrier-Belleuse).

Ζωγραφική

Πίνακες ζωγραφικής, ανάμεσα σε άλλους, των Γκυστάβ Κουρμπέ (Gustave Courbet), Κλωντ Μονέ (Claude Monet), Ζαν-Φρανσουά Μιγέ (Jean-François Millet), Πιερ Ογκύστ Ρενουάρ (Pierre-Auguste Renoir), Βίνσεντ βαν Γκογκ (Vincent Van Gogh), Πωλ Σεζάν (Paul Cézanne), Ανρί Ματίς (Henri Matisse), Ζαν Ογκύστ Ντομινίκ Ενγκρ (Jean-Auguste-Dominique Ingres), Εντουάρ Μανέ (Édouard Manet), Κλωντ Μονέ (Claude Monet), Πιέ Μοντριάν (Piet Mondrian), Πωλ Γκωγκέν (Paul Gauguin), Εντγκάρ Ντεγκά (Edgar Degas), Κινό Αμιέ (Cuno Amiet), Ευγένιου Ντελακρουά (Eugène Delacroix), Ανρί ντε Τουλούζ-Λωτρέκ (Henri de Toulouse-Lautrec), Καμίλ Πισαρό (Camille Pissarro) και Ζερόμ, Βαλοτόν, Μορίς Ντενί.

Αντουάν Μπουρντέλ, Ηρακλής τοξεύων.

Κλωντ Μονέ, Η γέφυρα του Αρζαντέιγ.

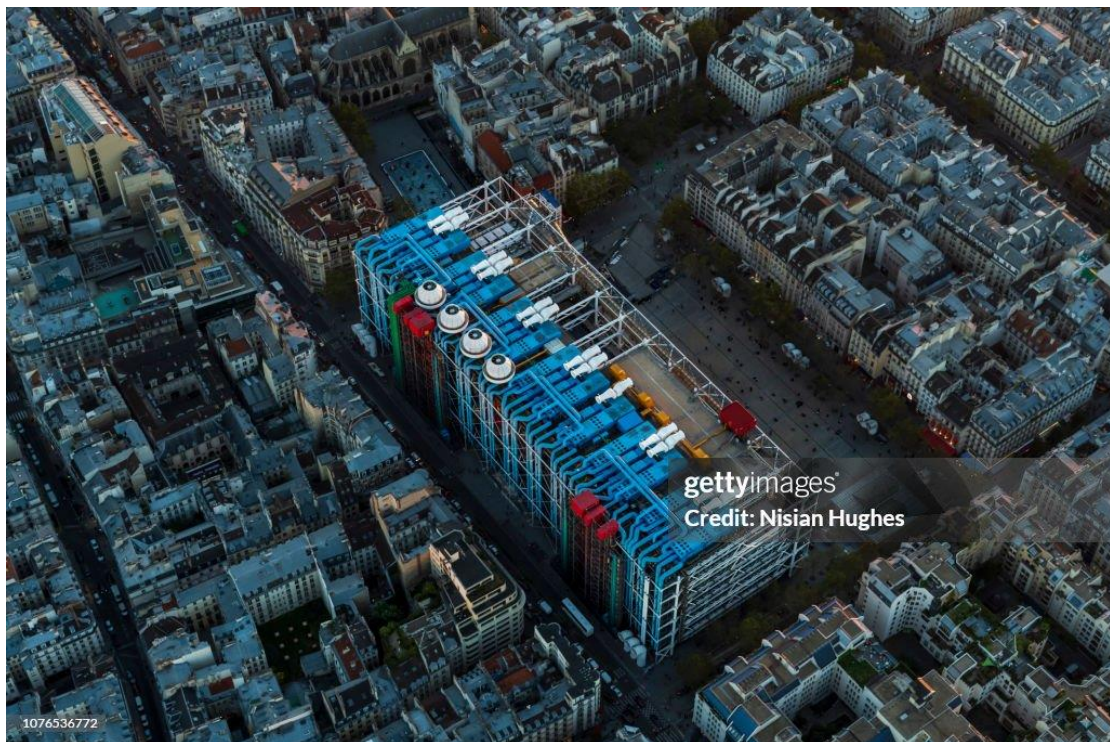

Βαν Γκογκ, Ένασπρη νύχτα στο Ροδανό.

BEAUBOURG

Το Κέντρο Ζωρζ Πομπιντού (Centre Georges-Pompidou), γνωστό και ως Κέντρο Μπομπούρ ή απλά Μπομπούρ (Beaubourg), είναι πολιτιστικό κέντρο που βρίσκεται στο τέταρτο δημοτικό διαμέρισμα (4eme Arrondissement) στην περιοχή Μπομπούρ του Παρισιού στη Γαλλία. Εγκαινιάστηκε το 1977 και φιλοξενεί τη Δημόσια Βιβλιοθήκη Πληροφοριών και το Εθνικό Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης. Φέρει το όνομα του πρώην προέδρου της Γαλλίας Ζωρζ Πομπιντού την περίοδο 1969-1974.

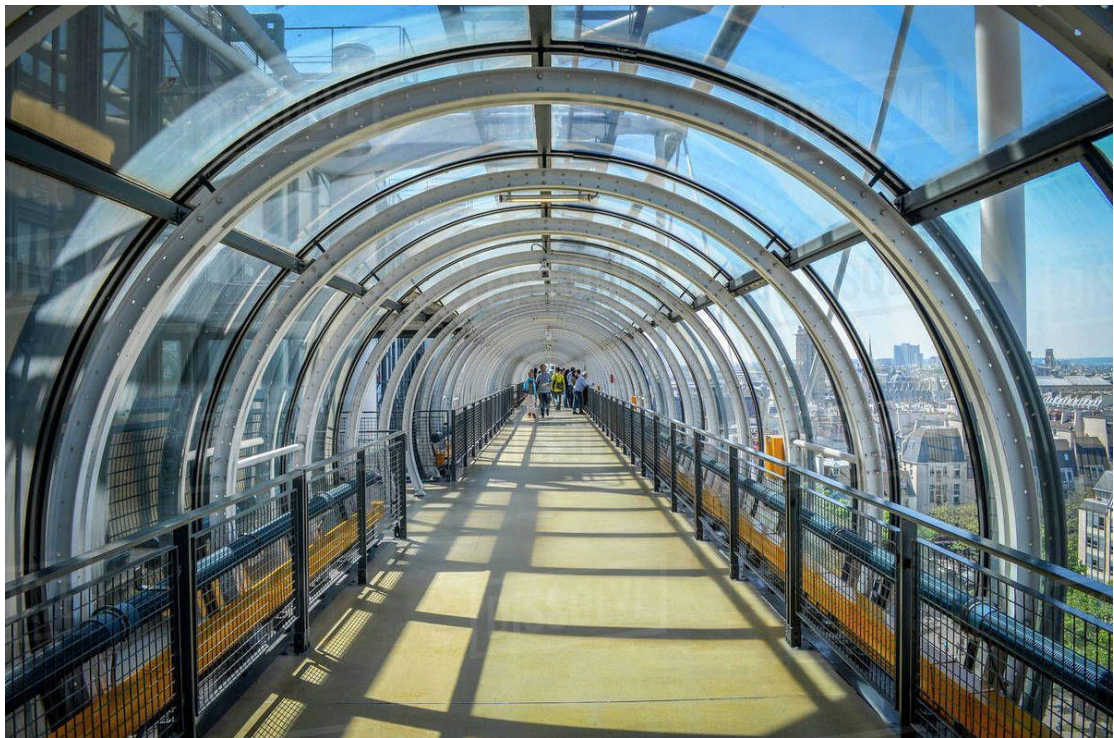
Η κατασκευή του Κέντρου ξεκίνησε τον Απρίλιο του 1972 και τα αρχιτεκτονικά σχέδια ανήκαν στους αρχιτέκτονες Ρέντσο Πιάνο, Ρίτσαρντ Ρότζερς και Τζιανφράνκο Φρανκίνι (Gianfranco Franchini). Εξωτερικά δεσπόζουν ο μεταλλικός σκελετός του κτιρίου και οι διαφανείς ή έγχρωμοι σωλήνες που το περιβάλλουν. Οι χρωματισμοί των σωλήνων, ακολουθούν μία συγκεκριμένη σύμβαση: μπλε χρώμα για τους αγωγούς αέρος, πράσινο για σωλήνες νερού και κίτρινο για τις γραμμές ηλεκτρισμού. Στοιχεία που συνδέονται με τη μετακίνηση, όπως οι ανελκυστήρες, διαθέτουν επίσης κόκκινο χρώμα. Η βιβλιοθήκη του Κέντρου φιλοξενείται στους τρεις πρώτους ορόφους του κτιρίου, ενώ το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης καταλαμβάνει τον τέταρτο και πέμπτο όροφο.

Το Κέντρο Πομπιντού φιλοξενεί το Εθνικό Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης, το οποίο περιλαμβάνει περίπου 50.000 έργα τέχνης, από τα οποία εκτίθενται δημόσια περίπου 2.000, μεταξύ αυτών έργα ζωγραφική, γλυπτικής και φωτογραφίας. Στα πλαίσια των εκθέσεων του, εκπροσωπούνται ρεύματα της μοντέρνας τέχνης, όπως του Φωβισμού,

του Υπερρεαλισμού ή του Κυβισμού. Στεγάζει επίσης μια σημαντική συλλογή βιομηχανικού σχεδιασμού (Design).

Στον ακάλυπτο χώρο έχει ανακατασκευαστεί το εργαστήριο του Κωνσταντίν Μπρανκούζι.

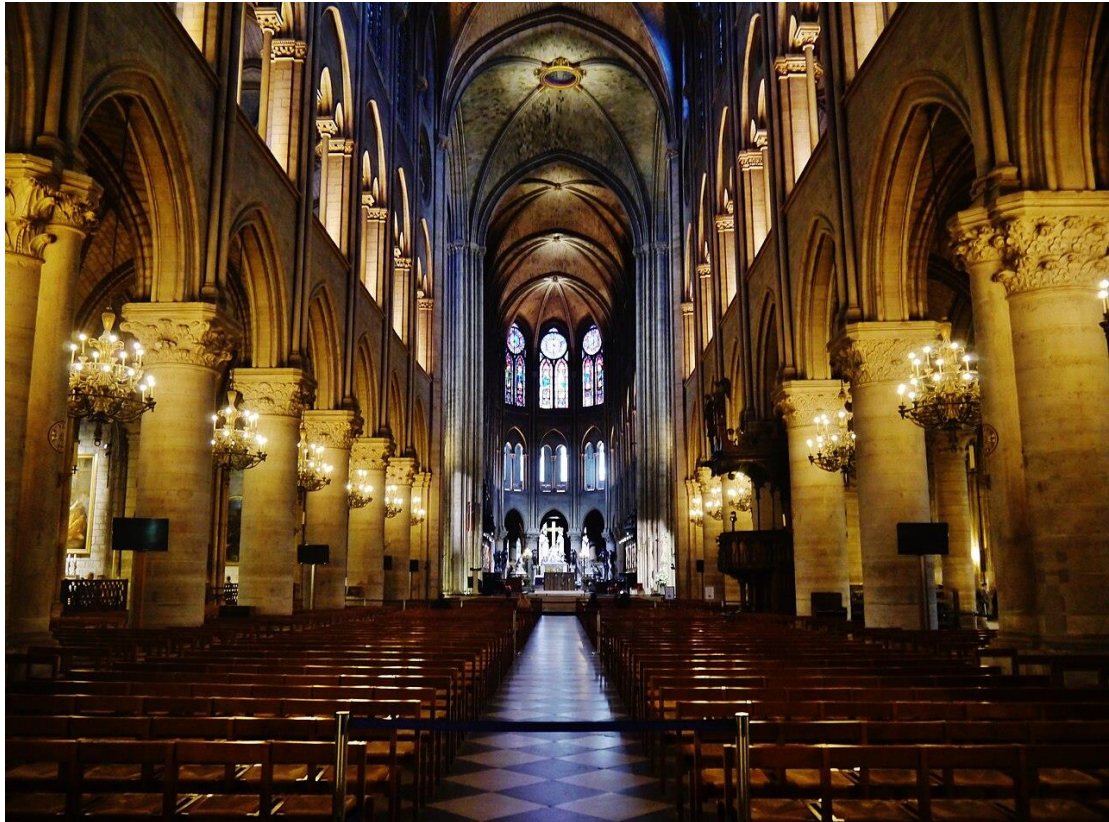

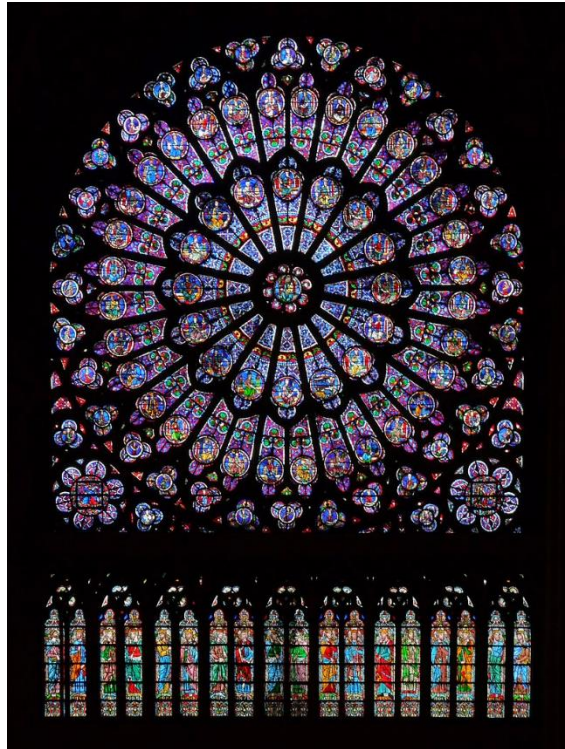
Παναγία των Παρισίων

Η Παναγία των Παρισίων, γνωστή και ως Νοτρ Νταμ ντε Παρί ή απλούστερα Νοτρ Νταμ, είναι ο μητροπολιτικός Ρωμαιοκαθολικός ναός της πόλης του Παρισιού και αποτελεί ένα από τα πλέον θαυμαστά αρχιτεκτονικά μνημεία του λεγόμενου οξυκόρυφου ή γοθικού ρυθμού. Βρίσκεται στη νησίδα ιλ ντε λα Σιτέ του ποταμού Σηκουάνα, στο κέντρο της γαλλικής πρωτεύουσας.

Η κατασκευή του άρχισε το 1160 και τον θεμέλιο λίθο έθεσε ο πάπας Αλέξανδρος Γ΄ και ο βασιλιάς Λουδοβίκος Ζ΄ της Γαλλίας. Ο ναός αποπερατώθηκε περί τα μέσα του 13ου αι. Το 1699 υπέστη ακρωτηριάσεις, με το δικαιολογητικό της επισκευής του. Τα πλέον άξια ιδιαίτερης προσοχής σημεία, που προκαλούν τον θαυμασμό της αρχιτεκτονικής του ναού, είναι η υπέροχη πύλη με τον υπεράνω αυτής τεράστιο ρόδακα και τις δύο εκατέρωθεν αυτής πύλες, τα περίφημα γλυπτά, τα δύο κωδωνοστάσια ύψους 68 μ. καθώς και ο εσωτερικός διάκοσμος με τα έξοχα υαλογραφήματα (βιτρώ) στα παράθυρα.

Το παράθυρο της βόρειας πλευράς του ναού.

Πριν από την εμφάνιση του Χριστιανισμού στη Γαλλία, στη θέση που είναι σήμερα η Παναγία των Παρισίων, υπήρχε Ρωμαϊκός ναός αφιερωμένος στον Δία. Πριν την Παναγία των Παρισίων θεμελιώθηκαν 4 εκκλησίες επάνω στα θεμέλια αυτού του αρχαίου ναού, που ήταν αφιερωμένος στον Δία.

Στις 2 Δεκεμβρίου του 1804 στον ναό στέφθηκε αυτοκράτορας ο Ναπολέων Α΄ Βοναπάρτης.

Με κέντρο δράσης τον ναό συνέγραψε ο Βικτόρ Ουγκώ το κλασσικό μυθιστόρημα με το τίτλο Η Παναγία των Παρισίων.

Τα τελευταία χρόνια ο ναός είχε πολλά προβλήματα συντήρησης, και καθώς η κρατική επιχορήγηση δεν ήταν επαρκής, έκανε έρανο σε ιδιώτες, ώστε να μπορέσει να καλύψει τα έξοδα.

Στις 15 Απριλίου του 2019, κατά τη διάρκεια αποκατάστασης του ναού, ξέσπασε πυρκαγιά, η οποία οδήγησε σε κατάρρευση της οροφής και του κεντρικού οβελού της εκκλησίας.

Η είσοδος στον καθεδρικό γίνεται από τρεις πύλες στα δυτικά, που είναι στολισμένες με περίτεχνα γλυπτά. Επίσης σε μεσαιωνικές τοιχογραφίες αναπαρίσταται ο βίος της Παρθένου, η Δευτέρα Παρουσία και η ζωή της Αγίας Άννας. Επάνω από τις πύλες βρίσκεται η στοά με τα αγάλματα των βασιλέων της Ιουδαίας και του Ισραήλ.

Βασιλική της Σακρέ-Κερ της Μονμάρτρης

Η Βασιλική της Σακρέ-Κερ της Μονμάρτρης (Γαλλικά: *Basilique du Sacré-Cœur de Montmartre*), αναφέρεται και ως Βασιλική της Ιεράς Καρδίας και συχνά απλά Σακρέ-Κερ, είναι Ρωμαιοκαθολική εκκλησία αφιερωμένη στην Ιερή Καρδιά του Ιησού. Βρίσκεται στο 18ο διαμέρισμα του Παρισιού στη Γαλλία, στην κορυφή του λόφου της Μονμάρτρης και αποτελεί ένα από τα ορόσημα της πόλης.

Η κατασκευή της βασιλικής, που είναι μνημείο θρησκευτικό, πολιτικό και πολιτιστικό, ακολούθησε την μεταπολεμική περίοδο του 1870. Κατασκευάστηκε στα πλαίσια της νέας συντηρητικής «ηθικής τάξης» που κυριάρχησε στη Γαλλία

μετά τη γαλλική ήττα στον Γαλλοπρωσικό πόλεμο του 1870 και τα γεγονότα της Παρισινής Κομμούνας, στην οποία η Μονμάρτη πρωτοστάτησε.

Ο ναός αφιερώθηκε στην Ιερή Καρδιά του Ιησού, αναγόμενη στα οράματα της Αγίας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας Μαργαρίτας-Μαρίας Αλακόκ στο Παράι-λε-Μονιάλ.

Η θέση της σε υψόμετρο 130 μέτρων σε ένα από τα υψηλότερα σημεία του Παρισιού και ο τρούλος της που ανέρχεται στα 83 μέτρα, την καθιστούν ορατή από μακριά. Με σχεδόν έντεκα εκατομμύρια προσκυνητές και επισκέπτες ετησίως, είναι το δεύτερο πιο δημοφιλές θρησκευτικό μνημείο στο Παρίσι μετά τον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων.

Από την αρχαιότητα, ο λόφος της Μονμάρτρης, όπου βρίσκεται η εκκλησία, ήταν τόπος λατρείας: αρχικά οι δρυΐδες των Γαλατικών φυλών τελούσαν στην περιοχή μυστήρια και παγανιστικές τελετές και αργότερα οι Ρωμαίοι κατασκεύασαν ιερά αφιερωμένα στους θεούς της Ρωμαϊκής μυθολογίας Μερκούριους και Μαρς. Μετά τον 3ο αιώνα και το μαρτύριο του επισκόπου Αγίου Διονυσίου ο λόφος ήταν αφιερωμένος στη χριστιανική λατρεία.

Η ιδέα για την κατασκευή του ναού ξεκίνησε στις 4 Σεπτεμβρίου 1870, την ημέρα της ανακήρυξης της Τρίτης Γαλλικής Δημοκρατίας, με μια ομιλία του Επισκόπου Φουρνιέ που απέδωσε την ήττα των γαλλικών στρατευμάτων κατά τη διάρκεια του Γαλλοπρωσικού πολέμου του 1870 σε ηθική καταδίκη και θεϊκή τιμωρία για έναν αιώνα «ηθικής παρακμής» από τη Γαλλική Επανάσταση, απόψεις που αντανάκλασαν τον διχασμό της γαλλικής κοινωνίας τις δεκαετίες μετά την επανάσταση, μεταξύ ευσεβών Καθολικών και βασιλικών από τη μία πλευρά και δημοκρατών, κοσμικών, σοσιαλιστών και ριζοσπαστών από την άλλη.

Υπό αυτές τις συγκυρίες, δύο επιχειρηματίες, ο Αλεξάντρ Λεζαντίλ και ο γαμπρός του Υμπέρ-Ρούλ ντε Φλερί ορκίστηκαν να συμβάλλουν στην κατασκευή ενός ναού αφιερωμένου στην Ιερή Καρδιά του Ιησού για τη σωτηρία της Γαλλίας στην επικείμενη πρωσική εισβολή. Ο ναός κηρύχθηκε δημόσιας χρησιμότητας με νόμο που ψηφίστηκε στις 24 Ιουλίου 1873 από την Εθνική Συνέλευση του 1871. Η βασιλική χρηματοδοτήθηκε σε μεγάλο βαθμό από δωρεές πιστών.

Η βασιλική σχεδιάστηκε από τον αρχιτέκτονα Πωλ Αμπαντί. Η κατασκευή της άρχισε το 1875 και ολοκληρώθηκε το 1914 αλλά καθαγιάστηκε μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το 1919. Το κτήριο ολοκληρώθηκε επίσημα το 1923.

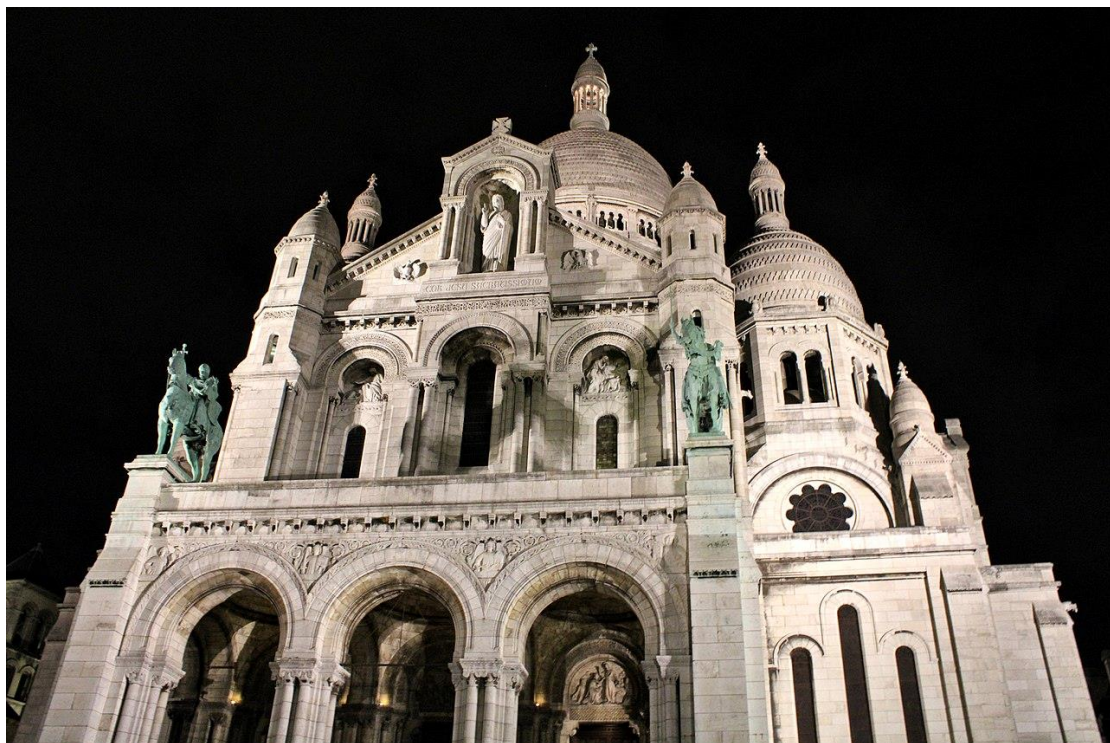
Ο συνολικός ρυθμός του ναού έχει ρωmano-Βυζαντινά χαρακτηριστικά, ένα ασυνήθιστο αρχιτεκτονικό έργο εκείνη την εποχή, που ήταν μια συνειδητή αντίδραση ενάντια στις νεο-μπαρόκ υπερβολές άλλων κτηρίων.

Η Σακρέ Κερ είναι χτισμένη από ένα είδος πετρώματος, από τα λατομεία του Σατώ-Λαντόν (Σεν-ε-Μαρν) της Γαλλίας, που έχει την ιδιότητα όταν βρέχει να αντιδρά με το νερό και να εκκρίνει ασβεστίτη, ο οποίος λευκαίνει την επιφάνεια.

Πολλά διακοσμητικά στοιχεία της βασιλικής συμβολίζουν εθνικά θέματα: η είσοδος, με τις τρεις καμάρες της, κοσμεύεται από δύο ιππικά αγάλματα Γάλλων εθνικών αγίων, της Ιωάννας της Λωρραίνης και του βασιλιά Αγίου Λουδοβίκου, και τα δύο χάλκινα, έργα του Ιππολίτ Λεφέμπρ. Πάνω από αυτά τα δύο αγάλματα δεσπόζει το άγαλμα του Χριστού.

Το καμπαναριό της βασιλικής της Ιερής Καρδιάς έχει 5 καμπάνες, 4 μικρές και μία τεραστίων διαστάσεων, η μεγαλύτερη καμπάνα στη Γαλλία. Ζυγίζει 19 περίπου τόνους και έχει διάμετρο 3,03 μέτρα (μία από τις βαρύτερες στον κόσμο) και κατασκευάστηκε το 1891 στο Αννεσί.

Τα ανάγλυφα πάνω στις μπρούτζινες πόρτες της εισόδου παρουσιάζουν σκηνές από τη ζωή του Χριστού, όπως το Μυστικό Δείπνο.

Ο τρούλος του ναού είναι το δεύτερο υψηλότερο σημείο στο Παρίσι, μετά τον Πύργο του Άιφελ.

Το κολοσσιαίο Μωσαϊκό του Χριστού που δεσπόζει στο βωμό του ιερού δημιουργήθηκε από τον Λυκ-Ολιβιέ Μερσόν (1912-22) και είναι από τα μεγαλύτερα στον κόσμο.

Ο χώρος περιλαμβάνει κήπο και σιντριβάνι. Η άνοδος στο ναό γίνεται με τελεφερίκ ή σκάλες (270 σκαλοπάτια). Η κορυφή του τρούλου είναι προσβάσιμη στους επισκέπτες (300 σκαλοπάτια) και προσφέρει εκπληκτική πανοραμική θέα στην πόλη του Παρισιού.

Η Βασιλική της Σακρέ Κερ της Μονμάρτρης είναι αφιερωμένη στη διαρκή λατρεία του Ευλογημένου Μυστηρίου, το «ιερό της ευχαριστιακής λατρείας και του θείου ελέους». Από το 1885, οι πιστοί - άνδρες, γυναίκες και παιδιά όλων των ηλικιών και από όλα τα κοινωνικά στρώματα - προσέρχονται στη βασιλική για να απευθύνουν μια αδιάκοπη προσευχή, μέρα και νύχτα. Αυτή η προσευχή είναι η αποστολή που έλαβε η βασιλική κατά τον καθαγιασμό της: μια αποστολή συνεχούς μεσολάβησης για την Εκκλησία και τον κόσμο.

Μονμάρτρη

Η Μονμάρτρη (γαλλικά: Montmartre, προφέρεται Μονμάρτρ) είναι ένας από τους υψηλότερους λόφους και παλαιό προάστιο του Παρισιού, ύψους 130 μέτρων. Βρίσκεται στο βόρειο τμήμα της πόλης, ανήκει στο 18ο διαμέρισμά (18e Arrondissement) της και αποτελεί μία από τις πιο γνωστές περιοχές της. Τα νότια όριά της προσδιορίζονται από τη λεωφόρο Κλισί.

Μεγάλη αμφισβήτηση υφίσταται όσον αφορά την προέλευση της ονομασίας Μονμάρτρη (Montmartre). Κατ' άλλους προήλθε από το "Mont de Mars, (= όρος του Άρη), σύμφωνα με αναφορά στην παρουσία ενός ναού αφιερωμένου στον Άρη κατά τη ρωμαϊκή περίοδο. Κατ' άλλους από το "Mont de Mercure" (όρος του Ερμή), ομοίως από αναφορά ύπαρξης ναού αφιερωμένου στο θεό Ερμή. Τέλος κατ' άλλους από το "Mont des martyrs" που σημαίνει πιθανόν Όρος των μαρτύρων, καθώς σύμφωνα με μία παράδοση, εκεί αποκεφαλίστηκαν οι Άγιοι Διονύσιος, επίσκοπος του Παρισιού, Ελευθέριος και Ρούστικος, περίπου το 252. Πάντως όπως και να έχει οι πρώτες μαρτυρίες αυτές αποδεικνύουν ότι η ύπαρξη της Μονμάρτρης ή Μονμάρτης ανάγεται στην απώτατη αρχαιότητα.

Κατά τη διάρκεια της Γαλλικής επανάστασης, μετονομάστηκε προσωρινά σε Montmarat (Μονμαρά) προς τιμήν του επαναστάτη Ζαν Μαρρά (Jean Marat).

Στους χρόνους του Μεσαίωνα η Μονμάρτρη αναφέρεται δύο φορές. Το 830, όταν ο Κόμης Εντ ανέβηκε στην κορυφή του λόφου προκειμένου από εκεί να εμψυχώσει το ηθικό των πολιορκημένων από τους Νορμανδούς Παριζιάνων και το 977, όταν ο Αυτοκράτορας Όθων στρατοπέδευσε στην κορυφή αυτού του λόφου.

Τον 12ο αιώνα η Μονμάρτρη αποτέλεσε την έδρα ενός σημαντικού γυναικείου αβαιείου Βενεδεκτινών μοναχών.

Αργότερα κατά την πολιορκία του Παρισιού, το 1590, ο βασιλιάς Ερρίκος Δ΄ διέμενε στο εν λόγω αβαείο. Το 1860 η περιοχή προσαρτήθηκε διοικητικά στο Παρίσι και κατά τη διάρκεια της επανάστασης της Παρισινής Κομμούνας, το 1871, η περιοχή αποτέλεσε το επίκεντρο πολλών δολοφονιών, μεταξύ των οποίων και των στρατηγών Λεκόντ και Κρεμάν-Τομάς (18 Μαρτίου).

Αργότερα, το 1798, στη δυτική πλαγιά του λόφου, δημιουργήθηκε το ομώνυμο κοιμητήριο ή λεγόμενο "βόρειο νεκροταφείο" του Παρισιού. Σ' αυτό βρίσκονται οι τάφοι του ποιητή Θεόφιλου Γκωτιέ, του ζωγράφου Οράς Βερνέ, των συνθετών Εκτόρ Μπερλιόζ και Ζακ Όφενμπαχ, του Γερμανού ποιητή Χ. Χάινε, του Ρώσου χορευτή Β. Νιζίνσκι, του Γάλλου σκηνοθέτη Φρανσουά Τρυφώ κ.ά.

Το 1876 ξεκίνησε η κατασκευή της βασιλικής της Σακρέ Κερ (Basilique du Sacré Cœur, «Βασιλική της Ιερής Καρδιάς»), στην κορυφή του λόφου της Μονμάρτρης, που αποτελεί σήμερα ένα από τα σπουδαιότερα αξιοθέατα. Από τις αρχές του 19ου αιώνα και μέχρι τις αρχές του 20ου, η Μονμάρτρη εξελίχθηκε σε ένα σημαντικό κέντρο καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων και τόπο συγκέντρωσης πολλών, κυρίως φτωχών, διανοούμενων, καλλιτεχνών, μεταξύ των οποίων ο Βίνσεντ βαν Γκογκ, ο Ανρί Ματίς και ο Πάμπλο Πικάσο, καθώς επίσης γυναικών ελευθερίων ηθών και διαφόρων σπουδαστών, που όλοι σχεδόν από τον τρόπο ζωής τους έδιναν ένα ιδιότυπο χαρακτήρα στην περιοχή, που ονομάστηκε μπποέμικη.

Έτσι, η συνοικία της Μονμάρτρης πριν τον Β΄ ΠΠ αποτέλεσε λόγω της φιλοξενίας αρκετών κέντρων διασκέδασης, με πολυάριθμα καμπαρέ, όπως το θρυλικό Μουλέν Ρουζ, το Lavin Agile και το Le Chat Noir, το επίκεντρο της μποέμικης ζωής όλης της Ευρώπης.

Στη γραφική πλατεία της Μονμάρτρης Πλας ντυ Τερτρ πλανόδιοι ζωγράφοι εκθέτουν τα έργα τους

Σήμερα, η Μονμάρτρη προσελκύει μεγάλο αριθμό μόνο τουριστών, ενώ ολόκληρη η περιοχή με τους στενούς λιθόστρωτους δρόμους και τις περιορισμένες πλατείες θεωρείται ένα από τα σημαντικότερα αξιοθέατα της πόλης του Παρισιού. Σήμερα δεν υφίστανται τα παλαιά εκείνα ιστορικά καμπαρέ που ανέπτυξαν ιδιαίτερα την παρωδία, αφού από τη δεκαετία του '60 έχουν πλέον αντικατασταθεί από νέες μπουάτ και μπαρ που λειτουργούν επί της αριστερής όχθης του Σηκουάνα.